

Voor de kleuters

Het wim-pel-tje van goud-pa-pier

door

JO KALMIJN-SPIERENBURG

In Chi-na, hier heel ver van-daan, woont een klei-ne jon-gen. Die klei-ne jon-gen heet Wong. Wong is dus een Chi-nees-je.

Hij ziet er ook echt uit als een Chi-nees-je. Met zijn git-zwar-te oog-jes. En zijn grap-pig staart-je, dat recht-op staat op zijn bol.

De klei-ne Wong in geen rij-ke jon-gen. O neel! Soms heeft zijn moe-der haast geen geld om meel te ko-pen voor het brood.

Maar tóch is Wong al-tijd vro-lijk.

Wat vindt Wong het fijn als het Nieuw-jaar wordt! Want Nieuw-jaar is in Chi-na een héél groot feest. Er wordt mu-ziek ge-maakt. En er wordt vuur-werk af-ge-sto-ken.

„Kom eens hier, Wong,” zegt moe-der op Nieuw-jaars-mor-gen te-gen Wong. „Je moet van-daag erg net-jes zijn.”

En ze bindt een stuk-je rood lint om het staart-je van Wong.

Wong voelt zich keu-rig net-jes. Hij gaat naar bui-ten om zijn vriend-jes op te zoe-ken.

Het is licht. En al-le men-sen kij-ken vro-lijk. Het lijkt wel of al-les nieuw is ge-wor-den van-daag.

Ha, denkt Wong, daar zijn de an-de-re kin-de-ren al! Maar wat zien ze er al-le-maal mooi uit! Ze heb-ben niet al-leen een nieuw lint zo-als Wong. Ze heb-ben ook nieu-we kle-ren.

Wong staat ver-baasd. Hij zou óók wel graag al-les nieuw wil-len heb-ben. Een nieu-we jas, een nieu-we broek en nieu-we schoe-nen.

Vlug loopt Wong naar huis.

„Moe-der, moe-der, mag ik óók nieu-we kle-ren? De kin-de-ren zeg-gen, dat je op Nieuw-jaars-mor-gen ál-les nieuw moet heb-ben.”

Moe-der strijkt Wong zacht o-ver zijn bol.

„Zo-veel geld heb ik niet,” zegt ze treu-rig.

„Het geeft niet, hoor!” Wong lacht al-weer.

Zijn ou-de kle-ren zijn ook nog best, al zijn er een paar ra-fels aan zijn mouw.

Maar dan ziet Wong op-eens kin-de-ren met nieuw speel-goed.

De een heeft een nieu-we tol. De an-der een nieu-we bal. Er is zelfs een jon-gen met een trom op zijn buik. Daar kan hij prach-tig op rof-fe-len. A-dem-loos komt Wong weer bij moe-der bin-nen-stui-ven. „Ik wou toch wel erg graag nieuw speel-goed,” zegt hij sme-kend, „Dat is vast niet zo duur.”

Maar ook dáár heeft moe-der geen geld voor.

Wat is dat toch jam-mer.

„Het hin-dert niet,” troost Wong zijn moe-der, als hij haar be-drukt ziet kij-ken.

Maar dan weet moe-der op-eens iets! Iets heel leuk! Ze be-gint da-de-lijk iets te ma-ken. Wong staat er vol span-ning bij te kij-ken. Wat zou het wor-den?

Moe-der neemt een strook pa-pier. Van dat zach-te goud-kleu-ri-ge.

Met moo-ie Chi-ne-se let-ters, schrijft ze een spreuk op het pa-pier. Een ech-te Nieuw-jaars-wens.

En dan plakt ze het pa-pier-strook-je vast aan een dun bam-boe-stok-je.

„Hier heb je een ge-luks-wim-pel,” zegt ze.

Wong draaft er blij mee naar bui-ten. Het pa-pier klap-pert vro-lijk in de wind. En het rit-selt zo ge-zel-lig!

„Wat heb jij daar, Wong?” vra-gen de vriend-jes. Een ge-luks-wim-pel,” zegt Wong blij.

Hun ei-gen mooi-e speel-goed zijn de vriend-jes ver-ge-ten. Zó mooi vin-den ze de wim-pel. Wat glanst hij in de zon! En wat klap-pert hij fijn!

„Waar heb je hem ge-kocht? Bij de speel-goed-koop-man?”

„Nee.”

„Op de markt?”

„Nee.”

„Waar kun je ze dan krij-gen?”

Wong glimt van trots, als hij zegt, dat zijn moe-der het wim-pel-tje ge-maakt heeft.

De vriend-jes gaan da-de-lijk naar huis. Ze wil-len er óók een. Maar hun moe-ders heb-ben geen tijd. Ze zijn véél te druk. Er moe-ten koek-jes ge-bak-ken wor-den. En er moe-ten nieuw-jaars-be-zoek-jes wor-den af-ge-legd.

Zo is Wong de e-ni-ge, die een ge-luks-wim-pel heeft. Hij loopt er stra-lend mee rond, zo-lang als het Nieuw-jaars-feest duurt.

Maar als het feest om is? Wat moet hij er dàn mee doen?

Daar weet va-der iets op. Hij zet de ge-luks-wim-pel van Wong bo-ven op hun huis-je.

Wong ge-looft, dat ze nu al-le-maal wel héél ge-luk-kig zul-len zijn in het nieu-we jaar. Hij ge-lóóft het niet al-leen. Hij weet het héél ze-ker.

Wij we-ten wel, dat een ge-luks-wim-pel-tje daar niet voor kan zor-gen. Na-túúr-lijk niet!

Maar ik denk, dat Wong tóch een ge-luk-kig jaar zal krij-gen. Weet je waar-om? Om-dat hij te-vre-den is met wat hij heeft.

Dáár word je ge-luk-kig van!

Heb je dié al gehoord?

VERKEERD BEGREPEN

Meneer Slikker belt dokter Heilman op: „Wil u eens komen? Mijn dochtertje heeft een kwartier geleden mijn vulpen ingeslikt,” vraagt hij.

„Ik kom zo gauw mogelijk,” zegt de dokter, „maar wat heb je in die tussentijd gedaan?”

Slikker antwoordt: „O, eh met mijn potlood geschreven, dokter!”

EEN MAN IN HUIS

Midden in de nacht maakt Berend Bedeesd zijn vrouw wakker. „Vrouw, ik hoor voetstappen in huis,” zegt hij angstig. „Ik geloof zeker, dat er een man door ons huis loopt.”

„Zo,” zegt zijn vrouw doodkalm, „dat zou dan de eerste keer zijn, dat er een man in huis is!”

VOOR D

Ap-pel-tjes

JO KALMIP

Toen de win-ter pàs be-gon la-gen er een he-le-boel ap-pel-tjes op de zol-der. Ge-le ap-pel-tjes met een mooi rood kleur-tje.

Ze la-gen net-jes op een rij. En ze ro-ken zo lek-ker! Als Rob en Riet op zol-der speel-den hiel-den ze al-tijd een ap-pel on-der hun neus en dan sno-ven ze heel diep.

Nu de win-ter al zo lang heeft ge-duurd zijn er al veel min-der ap-pel-tjes. Tel-kens zijn er wat af-ge-gaan. Riet en Rob krij-gen er el-ke dag één-tje. Niet méér. De ap-pels zijn van 't jaar erg duur. Rob en Riet we-ten best hoe dat komt. Va-der heeft het ze ver-teld. Toen de ap-pel-bo-men in het voor-jaar bloei-den, kwam er op-eens nog een héél kou-de nacht. Zó koud, dat de mees-te bloe-sems be-vro-ren. En: geen bloe-sems, geen ap-pel-tjes.

Moe-der is heel zui-nig op de voor-raad... Het zijn „ap-pel-tjes voor de dorst” zegt ze al-tijd. Ze keert ze tel-kens om en dan kijkt ze of ze nog gaaf zijn. Moe-der weet ook pre-cies hoe-veel er nog zijn. Ze heeft ze ge-tèld.

Op een keer re-gent het, als Rob en Riet uit de school ko-men. Jam-mer, nu kun-nen ze niet bui-ten

spe-len. In huis is het ook niet ge-zel-ig. Moe-der is nog niet klaar met de was.

„Ga maar een poos-je op zol-der spe-len,” zegt ze. Op zol-der is het leuk. De re-gen rik-ke-tikt te-gen het klei-ne raam. En je kunt er al-ler-lei spel-le-tjes spe-len.

„Kijk,” zegt Rob, „de ap-pel-tjes wor-den oud. Ze heb-ben net zul-ke rim-pel-tjes als o-ma.”

Riet wil in een ap-pel knij-pen.

„Niet doen,” waar-schuwt Rob, „als je in een ap-pel knijpt, gaan ze rot-ten.”

„Ik kijk al-leen maar!”

Hè, wat heb-ben ze er een trek in. Zou... zou moe-der nu héús pre-cies we-ten, hoe-veel er nog zijn? Mis-schien zegt ze dat maar voor de grap.

„Als we er eens een-tje...” aar-zelt Rob. Er kan nie-mand bo-ven ko-men. Moe-der is in de keu-ken. Ze draait het was-goed door de wrin-ger... Hoor maar, je kunt de wrin-ger he-le-maal op zol-der ho-ren pie-pen.

En dan ne-men ze al-le-twee een ap-pel-tje. Een heel klein-tje maar met erg veel rim-pels. Gek, het is net of het ap-pel-tje niet eens zo lek-ker smaakt. Dat komt, ze voe-len zich niet op hun ge-mak. Ze schrok-ken het ap-pel-tje gauw op. En het klok-huis gooi-en ze uit het raam-pje. Zo-maar in de dak-goot.

Rob en Riet e-ten erg laat. De ta-fel is al ge-dekt en va-der is al thuis. Maar moe-der hangt nog e-ven een paar stuk-jes was-goed op.

En dan gaan ze e-ten.

De lamp is al op. Het is bui-ten bij-na don-ker. „Och,” zegt moe-der, „nu is het schaal-tje van de ap-pel-tjes leeg. Toe Rob, haal jij er e-ven een paar van de zol-der.”

Moe-der wil Rob het schaal-tje mee-ge-ven, maar Rob zegt: „Ik stop ze wel in mijn zak.”

Met een vaar-tje stuift Rob de trap op. Drie tre-den te-ge-lijk. — Gunst, op zol-der is het al he-le-maal don-ker. Het raam-pje geeft maar wei-nig licht. Nu, Rob kan de ap-pel-tjes heus wel op het ge-voel vin-den! Daar in die schui-ne hoek.

Het raam-pje staat o-pen. Rob voelt de tocht langs zijn hoofd. En dan... Hè? Wat is dat daar? Daar dicht bij de hoek waar de ap-pel-tjes lig-gen? Is daar ie-mand? Dat... dat kàn toch niet?

Maar Rob ziet het dui-de-lijk. Daar staat ie-mand met iets wits aan. O kijk, het be-weegt. De ge-daan-te wenkt met een wit-te arm.

KLEINEN

oor de dorst

PIERENBURG

Rob voelt zijn hart bon-zen. Een o-gen-blik staat hij te sta-ren naar die wit-te man. En dan rent hij hals-o-ver-kop naar be-ne-den.

„Heb je de ap-pels?” vraagt moe-der.

„Er is... er is ie-mand op zol-der, een wit-te man!” Ze kij-ken al-le drie ver-baasd. Va-der, moe-der en Riet.

Hoe kàn dat nu? Het is ze-ker een grap?

Maar Rob houdt be-vend vol: „Er is ie-mand op zol-der. In de hoek bij de ap-pel-tjes.”

„Dan gaan we al-le-maal kij-ken,” lacht va-der.

Va-der gaat voor-op. Moe-der er vlak ach-ter-aan. En Rob en Riet blij-ven on-der aan de trap staan. Je kon nooit we-ten.

En dan be-gint va-der te lach-en. En moe-der lacht mee. Ze zien de wit-te man al. Ha, ha, ha, het is een wit o-ver-hemd van va-der. Dat heeft moe-der gauw op zol-der aan de lijn ge-han-gen, om-dat het bui-ten re-gent.

Wat schaamt Rob zich.

Va-der neemt met-een wat ap-pel-tjes mee. En een

o-gen-blik la-ter zit-ten ze weer met hun vier-tjes aan ta-fel.

„Ik hoef geen ap-pel,” zegt Rob.

„Wat is dàt nu? Je bent toch niet ziek?”

„Ik... ik had er al een-tje ge-pakt, toen we op zol-der speel-den.”

„Zo,” zegt moe-der, „dan is de-ze ap-pel voor Riet.”

„Ik... ik heb er óók een-tje ge-pakt.”

Het is maar ge-luk-kig, dat Rob en Riet het eer-lijk zeg-gen. Want als je niet eer-lijk bent, dan krijg je een bang hart-je. Dat zie je aan Rob.

Rob en Riet zul-len niet gauw weer stil-le-tjes een ap-pel-tje pak-ken. Ze we-ten het: het zijn ap-pel-tjes voor de dorst. Het is maar te ho-pen, dat dit jaar de bloe-sems niet be-vrie-zen. Dan ko-men er een he-le-boel ap-pel-tjes, mis-schien wel een zol-der vol!

Kleu-ter-lied-je

Eén-twee-drie, één-twee-drie:

Jan-tje klimt op va-ders knie.

Moe-der schenkt de kof-fie in

voor het jeug-di-ge ge-zin,

Jan-tje rijdt maar hob-bel-paard,

Hop, hop, hop, en met een vaart,

Gaat het, hop-sa op en neer,

Van va naar moe, zo heen en weer.

Moe-der ruimt de ta-fel op,

Jan-tje rijdt maar in ga-lop.

JAN VISSER

VOOR DE KLEINEN

Maart-se Bui-en

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

Ze zijn met z'n drie-ën, de maart-se bui-en: Grim-mel, Grom-mel en Gram-mel. En net als alle an-de-re broer-tjes spe-len ze dik-wijls sa-men en kib-be-len ze dik-wijls sa-men. Maar of ze nu spe-len of kib-be-len; al-tijd ma-ken ze een he-le-boel la-waai. „Ik krijg hoofd-pijn van jul-lie,” zegt hun moe-der. En ze stuurt ze naar bui-ten om te spe-len. Daar heb-ben ze de ruim-te om te ra-vot-ten. Met hun drie-ën ren-nen ze naar bui-ten. Fijn, de sneeuw is al ge-smol-ten. En de zon komt al af en toe tus-sen de wol-ken door glu-ren. „Zie eens, hoe dik wij al zijn,” roe-pen de knop-pen van de kas-tan-je-boom. „Nog e-ven-tjes, dan sprin-gen we al-weer o-pen. En dan is het voor-jaar!” „Zo ver is het nog lang niet,” zegt Grim-mel. „Je zult nog e-ven moe-ten wach-ten.” „Het voor-jaar? Dat is bang voor ons!” zegt Grom-mel met zijn brom-me-ri-ge stem. „Laat die dom-me knop-pen toch pra-ten,” schreeuwt Gram-mel, „laten we lie-ver wat gaan spe-len. Wat zul-len we doen? Krij-ger-tje...? Ver-stop-per-tje...? Stui-ver-tje wis-se-len...?” „Ik ga de wol-ken op-ja-gen,” zegt Grim-mel, die zin heeft in kat-te-kwaad uit-ha-len. „En ik,” zegt Grom-mel, „ga de bo-men eens flink door el-kaar schud-den.” „Ik weet nog iets véél leu-kers,” roept Gram-mel. „Ik ga de mèn-sen pla-gen. Die kun-nen zo fijn boos wor-den.” En wèg stui-ven ze, ie-der een kant uit. Dat kan een aar-dig spel-le-tje wor-den! Grim-mel kijkt of er wol-ken aan-ko-men. Ha, daar heb je er al een paar, van die dik-ke grij-ze. Ze sjok-ken lang-zaam ach-ter el-kaar aan.

Huui, gilt Grim-mel. Hij komt ach-ter die dik-ke wol-ken aan-stui-ven. En hij be-gint ze uit alle macht te du-wen. Wat schrik-ken die dik-kerds! Hol-der-de-bol-der gaan ze er van-door. En Grim-mel er met een vaart-je ach-ter-aan! La-chend springt hij op de laat-ste wolk en laat zich een heel eind mee-zei-len. Grom-mel heeft het op de bo-men ge-munt. Ha, daar ziet hij al een he-le rij staan! Hoei, hoei, loeit hij. En met-een be-gin-nen de bo-men al te be-ven van de schrik. Ze bui-gen zich heel diep om zich te ver-stop-pen voor die wil-de Grom-mel. Maar Grom-mel schudt ze door el-kaar, zo-dat de dor-re tak-ken kra-ken. Het kan hem niet sche-len of er een paar af-knap-pen. Mooi brand-hout denkt hij. Gram-mel let op, of er geen men-sen voor-bij-

ko-men. Maar het is zo stil. Al-le men-sen zit-ten in huis. Brrr... wat een weer-t-je, zeg-gen ze. Ik steek mijn neus niet bui-ten de deur, hoor! Die a-ke-li-ge maart-se bui-en!

Bah,” zegt Gram-mel, „wat is dat een saai-e boel Ik ver-veel me zo. Ha, ha, ik weet al iets!” Die Gram-mel is de slim-ste van de drie maart-se bui-en. Hij maakt een praat-je met de zon. „Och, och, wat zie ik je toch graag,” zegt hij. „Waar-om kruip je toch tel-kens ach-ter een wolk? Kun je niet wat voor me schij-nen?” De zon voelt zich erg ge-vleid. Ze gluurt vrien-de-lijk la-chend tus-sen de wol-ken door. — „Ha, fijn, roe-pen de men-sen, „het zon-ne-tje schijnt!” En ze gaan gauw naar bui-ten. De een doet een bood-schap. De an-der hangt de was aan de lijn. En de kin-de-ren spe-len al bui-ten.

„Hier ben ik!” loeit Gram-mel op-eens. En met-een komt hij aan-stui-ven. Hier blaast hij een hoed de lucht in. Daar rukt hij een stuk was-goed van de lijn. En de kin-de-ren stormt hij bij-na on-der-ste-bo-ven. Gram-mel gaat te keer als een wil-de-man. Maar dan is de pret ook op-eens uit. De maart-se bui-en wor-den door hun moe-der ge-roe-pen. Ze moe-ten thuis ko-men. Het is bed-tijd voor al-le maart-se bui-en. Jam-mer, ze speel-den net zo leuk. Mor-gen ko-men we te-rug,” roe-pen ze. De rak-kers.

VOOR DE KLEINEN

Het vreem-de paas-feest

door

JO KALMIJN-SPIERENBURG

Er-gens in een klein huis in Je-ru-za-lem woon-den Ben-ja-min en Sa-ra.

Het straat-je, waar-in het huis stond, was erg smal. De zon kon nooit naar bin-nen schij-nen. Daar-om brand-de bij-na de he-le dag een o-lie-pit-je.

Er was ook een lãmp-je in huis. Dat hing met drie ket-tin-gen aan een zol-der-balk. Maar dat lamp-je brand-de al-leen als het feest was of op de sab-bath. Wij zou-den zeg-gen: op zon-dag.

Het was een heel mooi lamp-je van aar-de-werk en het leek wel een beet-je op een thee-pot. Het had een dik buik-je en het had ook een tuit.

„Mør-gen mag het lamp-je bran-den,” zei-den de kin-de-ren te-ge-n el-kaar op een vrij-dag. „Want mor-gen is het Paas-feest!”

Moe-der, die be-zig was met koe-ken bak-ken voor het Paas-maal, hoor-de de kin-de-ren pra-ten.

„Gaan jul-lie maar e-ven een kruik o-lie ha-len voor het lamp-je, om de hoek bij de o-lie-ver-ko-per.”

Dat wil-den de kin-de-ren wel. Ze gin-gen met-een op stap.

In hun straat-je was het stil. Maar toen ze de hoek om ge-gaan wa-ren ke-ken ze ver-baasd. Wat een druk-te! Wat een men-sen! Het leek wel of er iets was ge-beurd.

Ben-ja-min hield zijn zus-je ste-vig bij de hand. Met de an-de-re hand klem-de hij de o-lie-kruik te-ge-n zich aan.

„La-ten we hier e-ven wach-ten,” zei hij, „het lijkt wel of al die men-sen boos zijn.”

Som-mi-ge men-sen bal-den hun vuist. En an-de-ren schreeuw-den op-ge-won-den: „Aan het kruis met Hem! Aan het kruis met Hem!”

Ben-ja-min en Sa-ra wer-den ge-duwd en op-zij ge-dron-gen.

Het duur-de heel lang voor ze ver-der kon-den gaan. Wat was al-les vreemd. De win-ke-l van de o-lie-ver-ko-per was pot-dicht. Dat ge-beur-de an-ders nooit. Zou de o-lie-ver-ko-per niet thuis zijn? Er was een luik voor zijn raam.

Met hun vuist-jes bons-den de kin-de-ren op de deur. Ze móés-ten o-lie heb-ben. An-ders kon mor-gen het Paas-lamp-je niet bran-den.

Een buur-vrouw had met de kin-de-ren te doen. „Gaan jul-lie maar ge-rust naar huis,” zei ze. „De o-lie-ver-ko-per durft zijn win-ke-l niet o-pen-do-en. Hij is bang.”

„Bang? Waar-voor?”

„Sst,” fluis-ter-de de vrouw, „de o-lie-ver-ko-per is een vol-ge-ling van Je-zus, zeg-gen ze. We-ten jul-lie wie Hij is?”

„O ja,” zei Ben-ja-min vlug, „moe-der heeft ons van Hem ver-teld! Je-zus is de gro-te me-di-cijn-meester, die de zie-ken ge-neest en de kin-de-ren ze-gent. Mis-schien zal moe-der met ons óók een keer naar Hem toe-gaan.”

„Ssst, praat niet zo hard, laat nie-mand het ho-ren, dat je Hem kent.”

„Waar-om toch?”

„Weet je dan niet, dat Hij ge-van-gen ge-no-men is? En dat Hij ver-oor-deeld is? Hij moet ge-kruis-gd wor-den. De stoet is daar-net hier langs ge-ko-men... Met Je-zus in het mid-den. Hij droeg Zijn kruis...”

De kin-de-ren kon-den het haast niet ge-lo-ven. Hoe kòn dat nu toch? Waar-om wa-ren de men-sen zo boos?

„En de o-lie-ver-ko-per...?”

„Sst, hij is bang, dat men hèm ook zal pak-ken.”

Zon-der o-lie kwa-men de kin-de-ren thuis. Ze wil-den ver-tel-len wat ze ge-hoord had-den. Maar moe-der wist het óók al. Ie-der-een praat-te er o-ver.

De mees-te men-sen zei-den: „Het is maar goed, er was an-ders mis-schien wel op-roer ge-ko-men.”

Maar de men-sen, die Je-zus lief-had-den, hiel-den zich stil. En ze wa-ren bang, net als de o-lie-ver-ko-per. Wat kon je be-gin-nen te-ge-n het bo-ze volk? En te-ge-n de stren-ge Ro-mein-se sol-da-ten?

Zo werd het Paas-feest. Een vreemd Paas-feest. Een Paas-feest zon-der feest-maal. En zon-der Paas-licht. Een Paas-feest zon-der blijd-schap.

Va-der was eens gaan kij-ken, wat er wáár was van al die ge-ruch-ten. Bui-ten Je-ru-za-lem had hij het kruis ge-zien, waar-aan Je-zus was ge-kruis-gd.

Het kruis was leeg. Je-zus was dood. En men ver-tel-de, dat Hij be-gra-ven was in de hof van Jo-zef van A-ri-ma-the-a.

Dat was moe-dig van Jo-zef. Hij wil-de er best voor

uit-komen, dat hij bij Je-zus had ge-hoord. Hij schaam-de er zich niet voor.

Nog nooit had-den Ben-ja-min en Sa-ra zo'n droe-vig Paas-feest ge-vierd. Het was zo don-ker in hun klei-ne huis. Het o-lie-pit-je was ook uit-ge-gaan. Al-le o-lie was op.

Sa-ra was een beet-je bang in don-ker. Daar-om stop-te moe-der haar maar vroeg in bed.

Ei-gen-lijk was ie-der-een maar blij, toen het Paas-feest voor-bij was. Het was tóch geen echt Paas-feest.

„Van-daag is het weer een ge-wo-ne dag,” dacht Ben-ja-min, toen hij heel vroeg wak-ker werd.

Maar wat ver-gis-te hij zich!

Het werd wéér een vreem-de dag. Want heel vroeg klop-te er ie-mand op de deur. Het was... de o-lie-ver-ko-per! Zijn ge-zicht stond blij en hij bracht een kruik boor-de-vol o-lie.

„Ik be-greep, dat jul-lie zon-der o-lie za-ten,” zei hij, „daar-om breng ik maar e-ven wat. En ik breng nog iets véél mooi-ers. Een goe-de bood-schap!”

„Een goe-de bood-schap? Van wie?”

„Van Je-zus, on-ze Heer!”

Moe-der schud-de haar hoofd. „Hij is dood.”

„Luis-ter goed. Hij is niet meer dood. Hij lééft! Hij is op-ge-staan uit het graf.”

„Op-ge-staan? Weet je dat ze-ker?”

„Heel ze-ker. Van-mor-gen vroeg zijn er vrou-wen naar het graf ge-gaan in de hof. Ze wil-den de plaats zien, waar de Heer ge-legd was. Maar het graf was leeg. Een en-gel had de steen er af-ge-wen-teld. Vreest niet, zei de en-gel, Hij is op-ge-staan...”

Ze kon-den het al-le-maal niet be-grij-pen. Va-der niet, moe-der niet en de kin-de-ren niet.

Het klonk ook zo won-der-lijk. Ze ke-ken el-kaar aan met ver-won-der-de, blij-de ge-zich-ten.

Op-eens klonk het stem-me-tje van Sa-ra, die net wak-ker was ge-wor-den: „Moe-der, mag nu het o-lie-licht-je aan?”

Moe-der was al be-zig. Ze vul-de het feest-lamp-je met o-lie. Boor-de-vol. Nu mocht het bran-den. Want het was nu feest.

Daar hing het mooi-e Paas-lamp-je zacht-jes te bran-den. En al-les glans-de in het vrien-de-lijk licht.

„We vie-ren van-dáág feest,” zei moe-der. „De duis-ter-nis is voor-bij want de Mees-ter leeft.”

De Optocht

Een mooie trom heeft Jan,
Hij trommelt wat hij kan
Piet is van de partij,
Hij speelt zijn fluit erbij

Wim blaast, tot meerder pret,
Heel hard op de trompet.
Rie en de kleine Tom
Gaan mee een straatje om.

*
*
*
*

Daar komen Cor en Gre
Zij stappen ook maar mee.
Tot slot komt Bas erbij
Nol sluit met hem de rij

De hondjes Does en Fik.
Die hebben ook al schik,
Zij hollen met zijn twee,
Nu met de optocht mee.

CHR M. VAN LEYENHORST

VOOR DE KLEINEN

De re-gen-ton

door

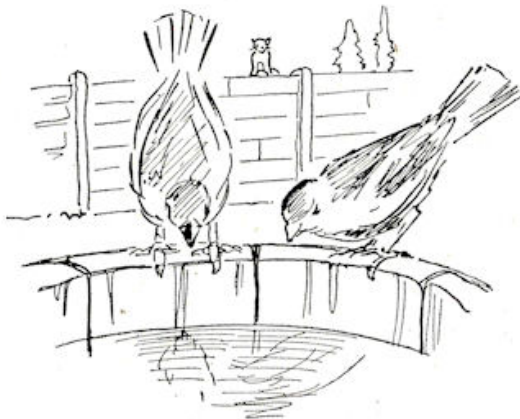
JO KALMIJN-SPIERENBURG

Het re-gent niet meer.

Ge-luk-kig, denkt Pieuw. Poes-jes hóu-den niet van nat...

Pieuw zit op de schuur. De zon schijnt zo warm op haar rug. Ze knijpt tel-kens haar o-gen dicht. Ze dóét of ze slaapt. Maar ze gluurt door de kier-tjes. Ssst, er zijn twee mus-jes in de tuin. Twee klei-ne, dom-me mus-jes. Eerst zà-ten ze hoog op een tak in de boom. Toen vlo-gen ze naar de rand van de schut-ting.

Nu ko-men ze nõg dich-ter-bij. Ze wip-pen zo-maar op de rand van de re-gen-ton. En die re-gen-ton staat vlàk bij de schuur!

Wat heb-ben die twee dom-me mus-jes een pret!

Het is ook zo mooi weer. Daar-om sjil-pen ze zo vro-lijk.

De re-gen-ton is vol wa-ter. Lek-ker koel wa-ter. Er drupt nog een beet-je uit de goot in de ton.

Tjòp, tjòp, zeg-gen die drup-pels. — Als ze in de re-gen-ton val-len ko-men er kring-e-tjes in het wa-ter.

De twee mus-jes drin-ken eens van het fris-se wa-ter. Ze schud-den hun veer-tjes. En het wa-ter spat in het rond.

Heel lang-zaam en heel voor-zich-tig komt Pieuw dich-ter-bij. Stap-je voor stap-je. Poot voor poot.

O, mus-jes, pas op!

Djoep, daar maakt Pieuw een gro-te sprong. Van de schuur op de rand van de re-gen-ton.

Net te laat! De mus-jes stui-ven weg.

Op de rand van de re-gen-ton zit Pieuw een beet-je

gek-te kij-ken. Waar zijn die vo-gels op-eens ge-blé-ven? Het ging zo vlug...

Pieuw kijkt eens in de ton. Zijn ze daar soms in-ge-val-len?

Neen hoor, geen mus-jes in de ton. Maar wat is dat? Het wa-ter in de ton is net een spie-gel. Je ziet er het groen in van de boom. En een stuk-je blauw van de lucht.

Maar Pieuw ziet er ook een poes in, een vréem-de poes.

„Wat doe jij in die ton?” zegt Pieuw boos. „Maak dat je wèg-komt.”

De poes in de ton blijft stil zit-ten.

„Het is òn-ze ton,” mauwt Pieuw. „Kom er eens vlug uit.”

Wat een bru-taal dier in de re-gen-ton!

Hij doet net of hij niets hoort. En hij kijkt Pieuw strak aan met bo-ze groe-ne o-gen.

„Als je nu niet gáúw weg-gaat,” blaast Pieuw, „dan zul je eens zien, wat er ge-beurt.” En ze steekt een poot uit.

De vreem-de poes in de re-gen-ton steekt óók een poot uit.

„Ik geef je een krab op je neus, hoor!” waar-schuwt Pieuw. En ze slaat met haar poot.

Pets! Het wa-ter spat om haar o-ren. En ze heeft nog wel zo'n he-kel aan nat!

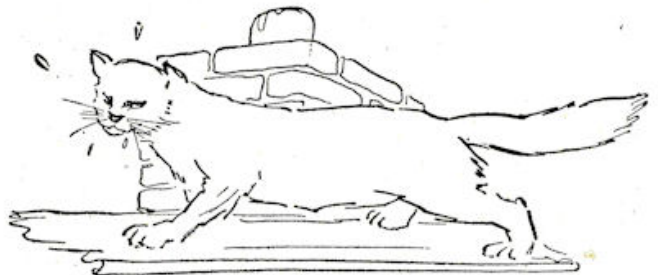
Met haar staart in de hoog-te vlucht Pieuw weg. Ze gaat weer op haar ou-de plek-je zit-ten. Op de schuur, in de zon.

Tsjilp, tsjilp, klinkt het hoog in de boom. De twee mus-jes la-chen Pieuw uit.

Pieuw doet nèt of ze niets hoort. Ze haalt haar poot-je langs haar nat-te oor.

Dan knijpt ze haar o-gen toe en doet of ze slaapt. Wacht maar, denkt ze, ik krijg jul-lie wel op een an-de-re keer...

Maar, rrrrrt, daar vlie-gen de twee mus-jes al weg. Heel, héél ver...

VOOR DE KLEINEN

Van een dom, dom o-li-fan-tje

door

JO KALMIJN-SPIERENBURG

Djoep, djoep, djoep...

Ach-ter el-kaar aan stap-pen ze, een he-le rij o-li-fan-ten. Ze gaan langs hun ei-gen plat-ge-trap-te paad-je om te drin-ken in de ri-vier. Ze stam-pen met hun dik-ke po-ten. Het bos dreunt er van.

Ze zwaai-en met hun slur-ven. En af en toe rukt een o-li-fant zo-maar een tak van een boom.

Djoep, djoep, djoep... Ga maar op-zij voor ze! Ze zijn zo groot en zo sterk!

Maar he-le-maal ach-ter-aan stapt Boem-bi — de klein-ste o-li-fant —. Met zijn slurf-je houdt hij de staart van zijn moe-der vast.

„Bij mij blij-ven,” heeft ze ge-zegd. „De we-reld is vol ge-vaar.”

Boem-bi ge-looft er niet veel van. Het lijkt hem juist zo leuk om eens op je een-tje in het bos rond te kij-ken. Het ver-veelt zo om al-tijd langs het-zelf-de paad-je te moe-ten lo-pen.

Boem-bi suk-kelt nog een eind-je mee. Maar dan laat hij de staart van zijn moe-der los. En hij blijft stil-le-tjes ach-ter.

Sst, nie-mand merkt het. Fijn! Nu kan Boem-bi op on-der-zoek uit-gaan. — Hij blijft niet op het o-li-fan-ten-paad-je. O nee, daar valt niets te be-le-ven. Boem-bi gaat het bos in, dwars door de dich-te strui-ken. Hij is nieuws-gie-rig, waar hij zal uit-ko-men.

Het bos is heel mooi. Er zijn bloe-men en vlin-ders en kre-kels en ha-ge-dis-sen.

Maar het valt niet mee er door te lo-pen. Het bos is zo dicht. Het is een wir-war van groen.

Ha, daar ziet Boem-bi ein-de-lijk weer een paad-je. Het lijkt op een o-li-fan-ten-paad-je.

Mis-schien is er een ri-vier aan het eind van het paad-je. Boem-bi be-gint dorst te krij-gen.

Het paad-je maakt een bocht. En dan... houdt het op-eens op. Vreemd...

Er is een o-pen plek mid-den in het bos. En op die o-pen plek staan huis-jes. Huis-jes, ge-maakt van dik-ke pa-len van ge-vloch-ten bla-de-ren.

In die huis-jes wo-nen men-sen...

Boem-bi staat ver-baasd te kij-ken. Hij laat zijn o-ren flap-pe-ren. Zo-iets heeft hij nog nooit ge-zien. Boem-bi weet he-le-maal niet wat men-sen zijn.

„O kijk eens, een jon-ge o-li-fant!” roept ie-mand. Boem-bi is niet bang. Waar-om zou hij? Hij blijft stil staan en zwaait zijn klei-ne slurf zacht-jes heen en weer.

Op-eens ziet hij wa-ter, lek-ker fris wa-ter! Een ton vol! Heer-lijk, hij heeft zo'n dorst! Het is grappig om Boem-bi te zien drin-ken. Hij haalt zijn slurf-je vol wa-ter en buigt het dan om naar zijn bek-je.

Het is heel ge-mak-ke-lijk voor de men-sen om Boem-bi te van-gen. Hij laat zich zo-maar vast-bin-den. Hij ziet geen ge-vaar.

Wat zijn de men-sen blij met Boem-bi. Ze ge-ven hem lek-ke-re stuk-jes sui-ker-riet en ma-ken hem ste-vig aan een boom-stam vast.

Als Boem-bi groot is, dan kan hij voor de men-sen wer-ken. Dan kan hij bal-ken dra-gen. Een gro-te o-li-fant kan wel een bóóm-stam weg-sle-pen.

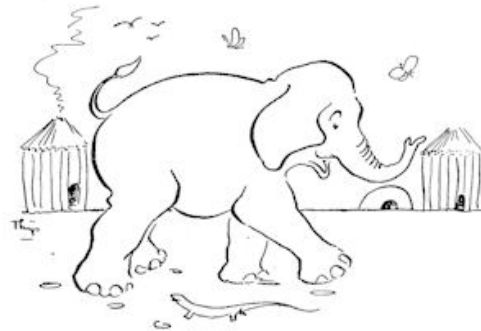
Als het don-ker wordt, gaan de mens-en in hun hui-zen om te sla-pen. Het wordt heel stil op de o-pen plek in het bos.

Boem-bi kàn niet sla-pen. Hij voelt zich on-rus-tig, als hij aan zijn moe-der denkt. Waar zou ze zijn? En waar zijn de an-de-re o-li-fan-ten van de troep? Boem-bi is heel treu-rig. Hij maakt kla-gen-de ge-luid-jes. Het is net of hij huilt.

Heel in de ver-te ant-woordt de moe-der. Ze heeft o-ver-al naar haar jong ge-zocht. En de an-de-re o-li-fan-ten heb-ben haar ge-hol-pen.

Nu ko-men ze aan-dra-ven. Met z'n al-len! De grond dreunt on-der hun dik-ke po-ten. Het klinkt dof in de nacht.

An-ders ko-men de o-li-fanten nooit zo dicht bij de hui-zen van de men-sen. Maar ze moe-ten nú Boem-bi hel-pen.

Daar zijn ze! Ze stor-men voor-uit. Ze trap-pen met hun po-ten. Ze ruk-ken de ket-ting los.

De men-sen hou-den zich stil in huis. Ze zijn bang voor de o-li-fan-ten. Zo'n he-le troep die-ren zou best hun huis kun-nen vernie-len.

Ge-luk-kig, de o-li-fan-ten trek-ken af. Ze ne-men Boem-bi mee. Dàt is wel heel jam-mer.

Boem-bi hoort bij de troep. De o-li-fan-ten ne-men hem in hun mid-den. Ze pas-sen goed op hem, dat hij niet wéér weg-loopt.

Nu, dat zal Boem-bi niet gauw doen. Hij weet nú, dat de we-reld vol ge-vaar is. En hij houdt zich ste-vig met zijn slurf-je aan moe-ders staart vast.

VOOR DE KLEINEN

door JO KALMIJN-SPIERENBURG

Het geit-je

Jan-jaap leert lo-pen. Eerst één stap-je. En nog een. En dan drib-belt hij door de ka-mer. Bom, daar rolt hij o-ver een drem-pel. Ho-la, daar strui-kelt hij o-ver een mat. Maar Jan-jaap krab-belt tel-kens weer gauw over-eind, hij is niet klein-ze-rig. Moe-der vindt het fijn, dat Jan-jaap groot wordt. Maar ze vindt het ook wel een beet-je las-tig. Want nu zit Jan-jaap o-ver-al aan. Hij pakt de pan-nen uit de keu-ken-kast. Hij trekt het ta-fel-kleed van de ta-fel. Met kop-jes en al. Als het mooi weer is, moet Jan-jaap naar bui-ten. Dat is zo ge-zond voor hem. Jan-jaap vindt het heer-lijk in de tuin. Maar hij doet het hek-je o-pen. En hij stapt zo-maar de weg op. Hoe moet dat nu? Moe-der kan niet al-tijd op Jan-jaap let-ten. Ze is in de keu-ken aan de was. En toch moet Jan-jaap naar bui-ten. Hij moet in de zon spe-len. Dan wordt hij bruin en sterk. Ha, daar weet moe-der al iets op! Ze zoekt een stuk touw op. Daar bindt ze Jan-jaap mee aan de boom. Het touw is flink lang. Jan-jaap kan nog een eind lo-pen. Maar dan kan hij niet ver-der. Dat be-valt Jan-jaap he-le-máál niet. Hij rukt en trekt. Hij schopt en huilt.

„Kijk, Jan-jaap,” zegt moe-der, „je bent net een geit-je. Is dat geen leuk spel-le-tje?” Jan-jaap wil wel een geit-je zijn. „Bèèèè...” roept hij. En hij doet net of hij gras eet. Dat doet het geit-je uit het pren-ten-boek ook. Wat is Jan-jaap nu zoet! Hij maakt mal-le spron-gen aan zijn touw. En hij roept tel-kens zo hard als hij maar kan: „Bèèèè...” De men-sen, die voor-bij ko-men, moe-ten om hem la-chen. En moe-der is blij. Ze kan nu fijn op-schie-ten met de was. Nog é-ven, dan is was klaar. En dan gaat hij aan de lijn. Zie-zo, dat is klaar. Met de was-mand vol schoon goed komt moe-der naar bui-ten. Het was-goed is vast gauw droog. De zon schijnt er op. En de wind blaast er in. Het werk is ge-daan. De mor-gen is om. En dan komt va-der thuis. Hij zet zijn fiets te-gen het hek. „Ha, die Jan-jaap,” roept hij. „Bèèèè...” zegt Jan-jaap. „Ik zie het al, je bent een geit-je ge-wor-den. Is het niet?” „Bèèèè...” „Je kunt ze-ker al-leen gras e-ten. Dat is jam-mer. Want ik heb juist chocola mee-ge-bracht.” „Ik-ke is Jan-jaap,” zegt Jan-jaap gauw. Va-der lacht. Hij maakt het touw los. En hij draagt Jan-jaap het huis in. Heel hoog op zijn schou-ders. „Moe-der, wil je een geit-je ko-pen?” zegt va-der. „Hier, je mag hem voor niets.” „Dat is een koop-je,” zegt moe-der. En ze zet Jan-jaap op zijn ho-ge stoel aan ta-fel. Mmmm, wat ruikt de soep lek-ker! Jan-jaap lust toch lie-ver soep dan gras.

meneer nog een bord pap lustte. Maar Jacques be-dankte. Hij had bij de Reuterkamp's zijn avondeten al gehad en hij vroeg of hij naar bed mocht. „Maar natuurlijk, ik zal je dadelijk naar je kamer-tje brengen,” zei de dominee. „Janna heeft het bed lekker opgeschud voor je, ik hoop dat je goed zult slapen.” Reuterkamp nam nu afscheid. Hij vroeg nog of hij de volgende avond eens mocht komen informeren, hoe het bezoek bij de Prins was afgelopen en daarop vertrok hij. Jacques lag al spoedig onder de wol en sliep die nacht als een roos.

VIII. Zou kapitein Van der Plas een verrader zijn?

De volgende morgen was Jacques al bijtijds wakker. Janna had voor een flink ontbijt gezorgd en toen de dominee verscheen had hij al een paar werkjes voor Janna opgeknapt. Daar zij nog niet zo vroeg bij de Prins terecht konden, besloot dominee Fol-kers eerst nog een paar bezoeken te gaan afleggen. Hij ging ook naar de Potterstraat, om te zien hoe het met Hogemans ging. Maar dat behoefde niet meer. De arme kerel was die nacht ten gevolge van zijn verwondingen gestorven.

(Wordt vervolgd)

Opa Snauw en het poesje

door CO VAN DER STEEN-PIJPERS

In de tuin onder de grote kastanjeboom zit opa Snauw. Zo heet hij niet. De jongens noemen hem zo. Als ze hem zien zeggen ze beleefd: „Dag meneer Blauw.” Maar op een veilige afstand roepen ze: „Opa Snauw! Opa Snauw!” Omdat hij altijd grauwt en snauwt.

Dat is niet aardig van de jongens. Want meneer Blauw heeft het lang niet makkelijk. Hij is altijd op zee geweest. En hij verlangt zo terug naar z'n schip op de deinende golven. Maar z'n rug doet zo'n pijn en z'n ene been is stijf van de reumatiek. Hij is te oud geworden voor de zee. Hij kan alleen maar een beetje strompelen door de tuin. En daarom snauwt hij zo vaak. Hij is oud en eenzaam en er is niemand die van hem houdt. De kinderen zijn bang voor hem en achter zijn rug schelden ze. Dat weet hij wel!

Naast hem woont Wouter. Wouter hoort hem vaak mopperen en snauwen. Door een gat in de heg ziet hij soms de boze ogen onder de borstelige wenkbrauwen. Nu kijkt hij ook weer door de heg. Hij ziet dat meneer Blauw de krant leest en hij hoort hem soms zwaar hoesten. Hij ziet het, als de krant op de grond valt, en hoe de oude man tevergeefs probeert z'n stramme rug te buigen. Opeens kijken twee strenge ogen recht in de zijnen. Wouter wil weggaan, maar 't is of die ogen hem vasthouden. „Wat moet je daar?” klinkt een barse stem. „Weet je wel dat het niet netjes is om naar iemand te gluren? Kom eens bij me!”

Aarzelend gaat Wouter door het tuinhokje. 't Is een geruststelling voor hem dat meneer Blauw niet zo goed kan lopen. Als hij hem slaan wil, is tie gauw weg, reken maar! Hij raapt de krant op en geeft hem aan, met een zacht: „Alstublieft meneer!” Dat stemt de oude man een beetje vriendelijker. „Haal jij es een pakje pijptabak voor me,” zegt hij. „Dat ellendige been ook! Ik kan niks meer zelf doen!” Peter houdt z'n hand al op om geld, als hij plotseling verstijft van schrik. In de kastanjeboom bewoog iets. En als hij opkijkt ziet hij daar...Vlekje! Wouter heeft een klein poesje, grijs met een zwarte vlek op z'n kopje.

't Is zo lief en speels. 't Holt met grote sprongen door de kamer. 't Pakt met z'n scherpe nageltjes in je kousen en in je broek. Maar 't doet toch geen pijn. En nu is Vlekje ontsnapt. Nu zit Vlekje in de boom, boven meneer Blauw. En Wouter moet weg om tabak te halen! Wat zal er gebeuren, als Vlekje uit de boom springt? Wouter heeft eens gezien dat meneer Blauw de dikke kater van Bergman op de punt van z'n schoen nam. En Vlekje is nog zo klein! „Ga je nog?” vraagt meneer Blauw ongeduldig.

Wouter loopt al. Nee, hij drááft! Hij moet terug zijn voor er iets ergs gebeurt. „Je blijft van m'n poesje af, lelijke opa Snauw!” scheldt Wouter zacht voor zich heen. Als Vlekje nu maar in de boom blijft!

Maar dat doet Vlekje niet! Nieuwsgierig kijkt hij naar de krant, die beweegt en ritselt. Dat is iets om mee te spelen! Hij trekt z'n pootjes in, kromt z'n rug, en... komt met een lenige sprong bovenop de krant terecht.

Meneer Blauw schrikt zó hevig, dat z'n hart bonst en z'n handen beven. Voor de tweede maal glijdt de krant op de grond.

Vlekje is naar beneden geduikeld, vlak bij de schoen van meneer Blauw. Hij weet niet, dat dat een erg gevaarlijk plekje is.

Meneer Blauw hijgt nog als hij begint te schelden op dat kleine mormel.

Maar Vlekje trekt zich er niets van aan. Hij slaat z'n klauwtjes in de donkere broekspijp en klimt handig naar boven, helemaal tot op de schouder van meneer Blauw. Hij geeft kopjes langs het ruwe, rode zeemansgezicht, en hij vlijt zich spinnend tegen de brede borst.

En dan wordt er iets zacht in die oude, harde baas. Hier is een klein wezentje dat niet bang voor hem is. Vreemd is dat. Vreemd en prettig. Z'n trillende handen strelen het zachte lijfje. „Weet je de weg niet meer...?” vraagt hij. „Of ben je alleen, net als ik?”

Als de jongens in de buurt waren, zouden ze horen dat opa Snauw ook vriendelijk kan spreken. Tegen een klein, lief poesje snauw je niet.

Zo vindt Wouter hen als hij buiten adem het hekje instuift.

„Dat is mijn poesje,” is alles wat hij weet te zeggen. „k Moet niks van katten hebben,” bromt meneer Blauw. „Ze kunnen geen vogel met rust laten. Maar dit is een lief diertje. Neem maar weer mee. Je kunt gerust nog eens terugkomen. Ik ben toch altijd alleen.”

„Hier is uw tabak en de krant,” zegt Wouter zacht. Wat is het erg, als je niet zelf tabak kunt halen, en niet eens je krant oprapen. Hij begint er iets van te begrijpen dat meneer Blauw zo vaak mopperig is.

„Ik zal altijd boodschappen voor u doen,” belooft hij. „En als ik naar school moet, dan mag Vlekje bij u blijven!”

En zo zijn ze vrienden geworden: de oude, knorrije zeeman en het kleine, speelse poesje!

VOOR DE KLEINEN

Duuk wil óók naar school

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

Hens gaat voor het eerst naar school.

„Woef, woef,” blaft Duuk. Dat be-te-kent: „Waar ga je zo vroeg in de mor-gen naar toe, baas-je?”

„Koest, Duuk, het baas-je moet naar school. Als je héél braaf bent, mag je me weg-bren-gen.”

Fijn vindt Duuk het, zo sa-men op stap. Het is zo leuk op straat. Met gro-te spron-gen springt Duuk om zijn baas-je heen. „Woef, woef, zul-len we om het hardst lo-pen baas-je?”

„Koest nu toch, Duuk.”

Daar be-grijpt Duuk niets van. De zon schijnt zo fijn. Waar-om kijkt het baas-je zo strak? Waar-om loopt hij zo stil?

„Woef, woef, la-ten we toch wat gaan stoei-en, baas-je! La-ten we sa-men een spel-le-tje doen.”

„Nee, Duuk, rus-tig nu.”

Jam-mer, het baas-je heeft geen zin in spe-len. En al-léén spe-len gaat gauw ver-ve-len.

Duuk snuf-felt nog e-ven langs de goot. En hij gromt nog een keer te-gen een an-de-re hond. Niet om te vech-ten, maar zo-maar voor de grap.

Dan gaat hij kalm naast zijn baas-je lo-pen. Héél dicht bij hem. Het is net, of hij voelt, dat er iets bij-zon-ders is.

Als er soms ge-vaar is, dan zal hij zijn baas-je be-scher-men. Laat nie-mand het wá-gen om hem iets te doen!

„Hier zijn we er al,” zegt Hens.

Ze staan voor een groot ge-bouw. De deur staat o-pen en van al-le kan-ten ko-men kin-de-ren aan-lo-pen. Die gaan al-le-maal naar bin-nen.

„Nu moet baas-je naar school, Duuk. En jij moet weer naar huis.”

„Woef, woef, wat dènk je wel, baas-je, dat ik je al-léén zou la-ten gaan? In dat vreem-de huis? Bij al die vreem-de kin-de-ren?”

„Nee Duuk, je kunt héús niet mee. Gáúw naar huis.” Maar Duuk luis-tert niet. Hij kan dé-ze keer niet ge-hoor-zaam zijn. Hij moet im-mers op het baas-je pas-sen?

Hens weet niet goed, wat hij moet doen. Maar dan komt er ie-mand om de deur dicht te doen. Al-le kin-de-ren zijn bin-nen. En bui-ten op de stoep zit Duuk.

Naar huis gaan? Hij dènk er niet aan, zijn baas-je in de steek te la-ten. Hij zal op de stoep wach-ten, nèt zo lang tot het baas-je weer te-rug komt. Al duurt het een uur. Af en toe jankt Duuk zacht-jes. Niet van ver-ve-ling, maar van be-zorgd-heid. Wie weet wat ze met baas-je daar bin-nen in dat ra-re gro-te huis doen.

Daar komt nog een jon-gen hard aan-lo-pen. Hij is te laat. O, o, de eer-ste dag na de va-kan-tie al.

De jon-gen trekt aan de bel. Hij hijgt nog van het har-de lo-pen.

Als de deur o-pen-gaat schiet hij vlug naar bin-nen. En... Duuk glipt gauw mee. Óók naar bin-nen...

Nu op zoek naar het baas-je. Met zijn neus dicht bij de grond snuf-felt Duuk. En dan rent hij de lan-ge gang door.

Hier-heen. Langs die kap-stok-ken. De hoek om... Wéér een deur... Maar die kan Duuk wel o-pen-sprin-gen. Wui-vend met zijn staart komt Duuk de klas bin-nen.

Het is de eer-ste klas. En al de kin-de-ren zijn van-daag voor het eerst op school.

Ze zit-ten heel stil en heel net-jes in de bank.

Maar op-eens be-gin-nen de kin-de-ren te lach-en.

„O kijk eens, zo gek een hond in school!”

De juf-frouw lacht ook.

„Van wie is die hond?”

„Van mij, juf,” zegt Hens. Hij heeft een kleur van ver-le-gen-heid. Die Duuk ook! Vro-lijk rent hij tus-sen de rij-en ban-ken door naar zijn baas-je.

„Ik denk,” zegt de juf-frouw, „dat de hond óók wil le-ren le-zen en schrij-ven. Hoe heet je hond?”

„Duuk, juf-frouw.”

„Hier Duuk, je mag naast je baas-je in de bank gaan zit-ten. Maar dan moet je goed je best doen, hoor.”

Wat lach-en de kin-de-ren nu! Het staat ook zo grap-pig een hond in de bank.

Duuk kijkt heus naar het bord. Maar het duurt niet lang. Het gaat hem gauw ver-ve-len.

„Woef, woef, kom baas-je, ga je mee? We zijn nu lang ge-noeg in die school ge-weest.”

„Bren-g Duuk maar e-ven naar huis, Hens,” zegt de juf-frouw, „hij is tóch te las-tig.”

Hens brengt zijn hond thuis.

„Om twaalf uur mag je me ko-men ha-len, hoor,” zegt hij.

Ge-loof maar, dat Duuk pre-sent zal zijn!

VOOR DE KLEINEN

Snuf-fel-tje

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

Het is bui-ten nog niet he-le-maal don-ker. Het sche-mert een beet-je.

In de keu-ken is het licht al op. En de keu-ken-deur staat o-pen.

O-ver het grint in de tuin valt een bre-de streep licht.

Kijk, kijk, daar be-weegt iets! Net bij die struik! Is het een scha-duw? Is het een blaad-je, dat heen en weer gaat in de wind?

O, ik zie het al. Het is Snuf-fel-tje, het e-gel-tje. Ze houdt zich e-ven stil. Dan trip-pelt ze aar-zelend een eind-je o-ver het pad. Je kunt haar ho-ren schui-fe-len in het grint.

Nu zit ze in het licht. Je kunt heel goed haar fijn spits snuit-je zien. En de ste-ke-l-tjes op haar rug. Je kunt zelfs haar klei-ne oog-jes zien glin-ste-ren. Ha, daar ziet Snuf-fel-tje het scho-tel-tje al, dat moe-der voor haar heeft neer-ge-zet. Een scho-tel vol lek-ke-re melk!

Ze drinkt en drinkt. Als ze niet goed meer bij de

melk kan ko-men, zet ze rus-tig een poot-je in het scho-tel-tje.

En als al-les op is likt ze net-jes het scho-tel-tje af. Dan schui-felt ze weer te-rug in de scha-duw van de struik.

El-ke a-vond komt Snuf-fel-tje te-rug. Ze weet pre-cies het plek-je, waar ze het scho-tel-tje kan vin-den. En ze is héél niet schuw meer.

Soms komt ze dicht bij de keu-ken-deur. Ze gluurt naar bin-nen. Zo nieuws-gie-rig is ze.

Maar op een keer is oom Bram op vi-si-te met zijn hond Rob. En als Snuf-fel-tje zich aan de melk te goed doet, komt de hond op-eens naar bui-ten stui-ven.

Snuf-fel-tje schrikt heel erg. Maar ze loopt niet hard weg. Ze kàn niet eens zo hard lo-pen.

Maar ze doet iets an-ders, ze rolt zich vlug op tot een bal, een bal vol ste-ke-l-tjes.

Wat is dat voor een ding?

HET KIKKERTJE

EN HET NIKKERTJE

Een groen en deftig kikkertje,
zag eens een glanzend nikkertje,
dat speelde in het gras!
Hij nam een heel klein sprongetje,
toen was hij bij het jongetje,
dat fijn aan 't spelen was.

Toen zag het kleine nikkertje,
het deftig groene kikkertje,
en zei: Hoe heet jij wel?
Jij, met je groene jasje aan,
waar kom je zo opeens vandaan,
zo onverwachts en snel?

Het kikkertje zei: Weet je 't niet?
Ik woon in 't water, tussen 't riet,
daarginds in 't kleine slootje!!
Wij eten altijd muggenpap,
en drinken soms wel bloemensap!!
en 'k eet nooit uit mijn pootje!!

Toen zei de kleine Moriaan:
Wij eten elke dag banaan!
en melk uit cocosnootjes!
Ik lust geen vlieg, en ook geen mug,
Maar ja, 'k heb ook geen groene rug
en ook geen kikkerpootjes!!

Ginds aan de slootkant klonk een gong,
en 't kleine kikkertje, het sprong
vlug naar het kikkerwater!
Zijn vader kwaakte: Vluc, kom hier!!
Wat praat jij met dat zwarte dier,
was dat een zwarte kater??

MARPA

Rob blaft er te-gen. Hij danst er om heen. Hij wil dat ding geen kwaad doen, o nee, hij wil er al-leen maar wat mee spe-len.

E-ven-tjes er aan snuf-fe-len.

Au, au, dat ra-re ding prikt! Aa, au, mijn neus, jankt Rob. Hals-o-ver-kop rent Rob naar bin-nen. Snuf-fel-tje is ver-dwe-nen. Ze zal mis-schien wel nóóit meer te-rug dur-ven ko-men. Wat is dát jam-mer! Maar... de vol-gen-de a-vond...

O kijk toch eens, daar is Snuf-fel-tje weer. Ze trip-pelt ge-woon naar haar scho-tel-tje melk. Net of er niets is ge-beurd.

Snuf-fel-tje komt nog een keer. En nóg een keer. En dan op-eens kòmt ze niet meer. Zou ze nu tòch bang ge-wor-den zijn?

Maar va-der zegt, dat e-gel-tjes een win-ter-slaap doen. Als het koud be-gint te wor-den krui-pen ze weg, heel diep on-der dor-re bla-de-ren.

Daar sla-pen ze warm toe-ge-dekt tot de win-ter om is. Pas als het voor-jaar wordt, ko-men ze uit hun hol-le-tje te-voor-schijn.

Zou Snuf-fel-tje dan de weg naar haar scho-tel-tje nog we-ten? Ik denk van wel!

Wel-te-rus-ten, Snuf-fel-tje, tot het voor-jaar!

Jaap Egel

Elke avond komt Jaap Egel
— dat is zo zijn vaste regel —
scharrelen door onze tuin.
Want hij schijnt heel goed te weten:
daar valt altijd wat te eten
uit een bakje, dat ik schuin
tegen 't muurtje heb geschoven.
En — 't is haast niet te geloven —
hij gaat rustig zijn gang,
als ik eventjes kom kijken;
zal voor mij geen stapje wijken:
hij is helemaal niet bang.

Maar als poes er aan komt sluipen
houdt hij plots'ling op met kruipen,
rolt zich tot een ronde bal.
En zijn scherpe stekels maken,
dat geen dier hem aan durft raken,
of, bespringend, bijten zal.

Van november tot de lente
leeft hij denk'lijk van zijn rente.
Dan is hij een luie Jaap.
In een hol, bedekt met blaren,
blijft hij maar zijn rust bewaren.
Dan houdt hij zijn winterslaap.

Maar — wie komt daar aangelopen,
recht naar 't bakje toegekropen,
op een avond vóór in mei? —
Jaap! En wie lopen er achter?
trippelwaggelend en zachter?
Ja! — Drié egeltjes erbij!

JOH. VAN HULZEN

VOOR DE KLEINEN

Oe-kie doet een win-ter-slaap-je

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

Hup, hup, hup...

De eek-hoorn springt van de e-ne tak op de an-de-re. Hij heeft het erg druk.

Het is al no-vem-ber! De win-ter staat voor de deur. Daar-om moet de eek-hoorn een he-le-boel noot-jes ver-za-me-len. Die ver-stopt hij in een hol-le boom.

Het muis-je is óók al druk in de weer. Zijn hol-le-tje moet warm zijn, als de kou komt.

De e-gel maakt zich niet be-zorgd. Die hóéft geen voor-raad te ma-ken. Hij doet im-mers een win-ter-slaap-je!

„Waar-om zou ik ei-gen-lijk óók geen win-ter-slaap-je doen?” zegt Oe-kie, de ka-bou-ter.

Als hij een win-ter-slaap-je doet, dan hoeft hij geen hout hak-ken. En geen ka-chel aan-ma-ken. En geen soep ko-ken.

„Hoe doe je een win-ter-slaap-je?” vraagt Oe-kie aan de e-gel.

„Hè, wat? Een win-ter-slaap-je?” zegt de e-gel. Hij is al zo sla-pe-rig.

„Ik vroeg, hoe je een win-ter-slaap-je moet doen,” vraagt Oe-kie nog eens.

„O, heel ge-woon. Niets bij-zon-ders, hoor! Hè, wat heb ik een ver-schrik-ke-lij-ke slaap. Je doet maar net als ik. Je rolt je op en knijpt je o-gen dicht. Dan wordt het van-zelf voor-jaar. Dat is al-les. Nu, Oe-kie, ik kan niet lan-ger met je bab-be-len, ik rol ge-woon om van de slaap...”

„Wel-te-rus-ten,” zegt Oe-kie nog gauw.

Zie-zo, dat weet hij al-weer. Je rolt je ge-woon op, heeft de e-gel ge-zegd. Ja maar, Oe-kie is geen e-gel. Op-rol-len kan hij zich niet.

Nu ja, dan gaat hij maar ge-woon naar bed. Maar een ex-tra warm de-ken-tje mag hij toch wel heb-ben. Waar haalt hij dat zo gauw van-daan?

Nu, Oe-kie heeft vriend-jes ge-noeg, die hem hel-pen wil-len.

„Gunst,” zeg-gen de vo-gels, je kunt van ons wel een paar veer-tjes krij-gen voor een don-zen dek-bed.”

„Wij heb-ben wel wat pluis-jes voor je,” zeg-gen de mui-zen, „daar kun je een kus-sen-tje van ma-ken.”

„Ik zal wel een gor-dijn om je bed spin-nen,” zegt de spin, „dan heb je geen last van het licht.”

Ik zal de deur wel dicht-tim-me-ren...” zegt de specht, „dan kan nie-mand je sto-ren.”

„Wel-te-rus-ten, Oe-kie,” roe-pen ze al-le-maal.”

Oe-kie kruipt in zijn war-me bed. Hij trekt de don-zen de-ken op tot aan zijn neus. De spin schuift

het gor-dijn dicht. En de specht doet de deur op slot.

Het duurt geen drie tel-len of Oe-kie slaapt als een roos.

Héél lang slaapt hij.

Hè, hè, ein-de-lijk wordt hij wak-ker. Hij rekt zich eens fijn uit. Wat heeft hij een trek in een bord soep met bal-le-tjes!

Met een sprong is hij uit bed. Vlug gaat hij naar bui-ten. Het is vast al lãng voor-jaar.

Maar wat is dàt?

Het waait en het re-gent. En het is guur!

„Hé, zeg, is het nóg geen voor-jaar?”

„Nee hoor,” la-chen zijn vriend-jes, „het is nog steeds no-vem-ber. Ga jij maar gauw weer on-der de wol.”

Maar Oe-kie heeft he-le-maal geen slaap meer. Hij heeft al-leen maar hõn-ger.

Daar-om gaat hij maar gauw hout-jes hak-ken. En de ka-chel aan-ma-ken. En soep ko-ken.

Het duurt niet lang of de ka-chel staat met een vuur-rood buik-je te snor-ren zo hard hij maar kan. De soep staat te prut-te-len. En het ruikt zo lek-ker. Mmmm.

Nee, Oe-kie ziet er maar van af om een win-ter-slaap-je te doen. Het is zó toch ook wèl zo ge-zel-lig.

En een ka-bou-ter is nu een-maal geen e-gel-tje. Is het waar of niet?

VOOR DE KLEINEN

Het kerst-lan-taarn-tje

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

Het was bij-na Kerst-feest. Nog maar een paar daag-jes.

Loes en Joop von-den het moei-lijk om nog zo-lang te moe-ten wach-ten. Voor-al Joop had wei-nig ge-duld.

„La-ten we iets voor Kerst-feest gaan má-ken,” be-dacht moe-der. „Iets om in de kerst-boom op te han-gen bij-voor-beeld.”

„Mag ik een ster knip-pen?” vroeg Loes.

„Na-tuur-lijk.”

„En ik... weet je wat ik maak?” schreeuw-de Joop. „Een lan-taarn-tje, waar een ècht licht-je in kan bran-den.”

„Dat is niet zo mak-ke-lijk,” zei moe-der.

„O, dat kán ik best! Je knipt het ge-woon van kar-ton. En dan doe je er rood pa-pier in. Nou — en dan hang je het op, hè.”

„We zul-len het pro-be-ren.”

Ge-luk-kig had moe-der nog een doos met al-ler-lei rest-jes pa-pier. Nu nog een schaar en wat kleur-pot-lood-jes.

„Eerst té-ken-en, hoor.”

Wat was het nú ge-zel-ig in de ka-mer. De ta-fel lag vol rom-mel. En de kin-de-ren werk-ten ij-ver-ig. Moe-der hielp Loes de ster te-ke-nen. Dat moest heel pre-cies ge-beu-ren. An-ders wer-den de pun-ten niet e-ven groot.

Loes deed haar best. Het punt-je van haar tong kwam er bij uit haar mond.

„Wil ik jou óók e-ven hel-pen, Joop?”

„Nee, ik wil het heel al-léén doen.”

„Eerst te-ke-nen, Joop.”

Maar Joop gaf geen ant-woord. Hij knip-te en knip-te. Ba, wat ging dat zwaar. Hup, zei de schaar. En met-een schoot hij uit.

„Die schaar is bot,” brom-de Joop. En hij nam een nieuw stuk kar-ton, Hap, hap, hap, ging de schaar weer. — O, o, wat scheef! Wat raar!

Moe-der liet hem maar be-gaan.

„Ik plak zil-ver-pa-pier op mijn ster,” zei Loes.

„Kijk, mam, wordt hij niet mooi?”

„Mijn lan-taarn-tje wordt véél gro-ter,” poch-te

Joop. „En er komt een echt kaars-je in. Daar-om mag het bó-ven in de kerst-boom han-gen.”

„We zul-len wel zien,” sus-te moe-der gauw. Met-een ging ze e-ven naar de keu-ken.

Ze werk-ten nog een poos-je, Loes en Joop. De ster van Loes was bij-na klaar. Die hoef-de al-leen nog maar te dro-gen.

Maar wat was er met het kerst-lan-taarn-tje aan de hand? Loes leun-de o-ver de ta-fel en keek er naar. „Het is he-le-maal scheef.”

Joop pruts-te nog door. Hij pro-beer-de de vier stuk-jes kar-ton aan el-kaar te plak-ken. Maar het luk-te niet.

„Zie je nu wel, het is scheef!”

Wat werd Joop op-eens boos!

„Dáár dan,” riep hij. „En 't kerst-lan-taarn-tje vloog door de ka-mer.

„O, dat is on-eer-bie-dig!”

Loes wil-de vlug het lan-taarn-tje op-ra-pen. Maar Joop stooft haar voor-bij.

En op-eens trap-te hij met zijn voet het mis-luk-te lan-taarn-tje in el-kaar. En hui-lend liep hij weg.

Maar moe-der ving hem net op bij de deur.

„Wat is dát nu?”

„Hij heeft het kerst-licht-je ka-pot ge-maakt,” ver-klap-te Loes gauw.

„Kom nu eens al-le-bei bij me zit-ten, hier in het hoek-je, bij de sche-mer-lamp. Ik heb iets lek-kers voor jullie. En dan ga ik wat ver-tel-len.”

Loes kroop op haar ei-gen plaats-je. En Joop schoof een stoel bij. Zijn ge-zicht stond nog zó don-ker. Maar moe-der trok zijn arm door die van haar.

En met een zach-te stem ver-tel-de ze. Van het gro-te Kerst-licht, dat in de we-reld ge-ko-men was.

En van de men-sen, die het had-den wil-len do-ven.

„Dat is Kerst-feest,” zei Loes vlug.

„Pre-cies. Ge-luk-kig kan nie-mand het gro-te Kerst-licht do-ven. Het schijnt in de don-ke-re we-reld. En het wil ook schij-nen in ons hart.”

„Om-dat het Kind-je is ge-bo-ren, hé mam?”

Loes ging neu-ri-ënd een poos-je la-ter de rom-mel op-rui-men.

„Wat moet ik doen met... met jouw kerst-lan-taarn-tje, Joop?”

„Geef maar hier, ik stop het in de ka-chel. En mor-gen, mor-gen maak ik een héél nieuw! En dan té-ken ik al-les eerst!” — Loes keek ver-baasd.

Ze wist eerst niet wat ze zeg-gen moest. Ze veeg-de stil-le-tjes de snip-pers bij el-kaar. Het was net of ze er-gens o-ver na-dacht. Dan zei ze op-eens: „En jouw kerst-lan-taarn-tje mag hé-le-maal bo-ven in de kerst-boom han-gen, hoor!”

(Vervolg van blz. 166)

Als het kerstfeest is zitten ze om de mooi-versierde boom. Vader en moeder. Joke en Robbie. En tien kinderen uit de straat.

De kaarsen branden en het licht weerkaatst in de blijde ogen.

Robbie zegt met heldere stem het kerstevangelie: *Weest niet bevreesd, wat ziet, ik verkondig u grote blijdschap*

En eerbiedig zingen ze samen van het Kind in de kribbe.

...Die hun wil vergeven hōevéél het ook zij,

Zo arm werd de Heiland, voor u en voor mij... Voor vader en moeder. Voor Joke en Robbie. En ook voor Gerda.